

SUCCESJE

Voor agenda's moet je bij Griekse goden zijn. De Hekatoncheiren gebruikten nog papyruskalenders maar latere generaties zwoeren bij handzame zakagenda's. Tenminste, dat had Kostas Hamstra me wel eens verteld, en toen hij me op een avond belde omdat hij via Marktplaats een authentieke godenagenda op de kop had getikt was ik nieuwsgierig genoeg om bij hem langs te gaan.

Hij liet me binnen in de oude artsenwoning die hij na zijn pensioen betrokken had en nam me mee naar zijn studeerkamer boven. Daar liet hij me zijn aankoop zien: een kleine zwarte agenda met 698 op de voorkant.

‘Dat moet je een kapitaal gekost hebben,’ zei ik.

‘Veel minder dan hij waard is,’ zei hij en zijn ogen glinsterden. ‘Kijk. Drimios heet hij.’

Nu drong het pas echt tot me door. ‘Een Griekse god! Dan weten we eindelijk wat zo'n hengst nou eigenlijk echt uitspookte!’

‘Nee hoor, Drimios was een keurig Myceens godje. Je bent bevooroordeeld.’ Kostas sloeg voorzichtig het dikke perkament open. ‘Kijk. Eerst krijg je allemaal handige informatie, over vlekken verwijderen en hoe je een halfgod of een Pythia aanspreekt.’

‘Maar wat voor afspraken had hij nou?’

‘Die komen straks,’ zei Kostas.

lets in zijn stem deed me opkijken. ‘Je hebt wat ontdekt,’ stelde ik vast. Hij haalde even diep adem, grijnsde en knikte.

‘Goed. Lead the way.’ Ik boog me weer over het boekje heen.

‘Maten en gewichten. Een waarderingstabel voor wijnjaren. Daarna afstandstabellen en het Perzische spelalfabet. En dan krijgen we het datumgedeelte, compleet met citaten onderaan elke pagina.’

‘Hij heeft bijna geen afspraken, zei ik teleurgesteld. ‘Niet bepaald een actief iemand.’

‘Niet iedereen noteert alles in zijn agenda. De eerste afspraak is van 14 februari.’

‘Aha, hij is aan de rol geweest, en een week later nog een keer – met een ander telefoonnummer! Hoezo een keurig Myceens godje?’

‘Misschien had ze een nieuw nummer,’ zei Kostas redelijk.

Ik nam het bladeren over. ‘*Mondhygiënist* op 4 april. Een week later *Tandarts*. Straks krijgen we zeker *Bloemetje kopen voor de verjaardag van tante Hera?*’

‘Wacht maar, het wordt interessanter. In de zomer gaat hij nog naar Kreta, waarschijnlijk om te flaneren met zijn opgekalefaterde gebit. Maar in het najaar gebeurt het. Op 8 oktober zien we Piraeus staan, de grote havenstad. Onze Drimios koos het ruime sop.’

‘Dat hoeft toch helemaal niet?’

Kostas bladerde terug en wees naar een cirkeltje in de afstandstabel.

‘Piraeus naar Alexandróupolis: 266 zeemijlen.’

‘Oké, ik ben overtuigd.’

‘En na 8 oktober zien we steeds reeksen van cijfers staan.
Sextantmetingen.’

‘Wacht, er was ook een cirkeltje om een van de wijnjaren.’

Kostas liet me de zijkant van de agenda zien. Nu pas zag ik dat de
bladzijden achterin bobbelig en rood waren.

‘Hij nam een kistje wijn mee,’ constateerde ik. ‘Een wijn van
uitzonderlijke kwaliteit en goed op dronk. Maar sorry. Aan je gezicht
zie ik dat het om die sextantmetingen gaat.’

‘Inderdaad. Begin november zitten we in de noordelijke Egeïsche Zee.
De metingen vertonen een slingerang, alsof onze Drimios iets zocht.
Maar op de Bulgaarse Dag van de Volksverheffing komt het allemaal bij
elkaar. In dat deel van de Egeïsche Zee hielden zich destijds cyclopen
op. Ik denk dat hij daar naar op zoek was. Misschien was het een
queeste, of een initiatie-proeve. Stel je voor, Gerard. Je vaart met een
houten zeilschip door die woelige zee en ineens verschijnt daar aan de
horizon een reusachtige gestalte.’ Kostas’ ogen schitterden. ‘Een
cycloop komt naar je toe waden en doorklieft het zeewater als een mes.
Je ziet zijn pad zich vullen met wit schuim, en enkele seconden later
laten huizenhoge golven je schip steigeren als een gek geworden
paard. Maar dit was waar onze Drimios voor was gekomen. Dus hij
richt zijn kruisboog op dat ene oog en –’

‘Maar dat kunnen we toch allemaal niet weten?’

‘Op 3 september kreeg zijn kruisboog een onderhoudsbeurt.
Onderbreek me niet steeds. Dus hij richt zijn kruisboog en schiet – en
mist. Hij mist, Gerard, en het herladen van een kruisboog kost tijd. Dat
werd hem fataal.’

‘Dus onze Drimios ging met schip en al ten onder?’

‘Dan was de agenda niet in zo’n goede conditie bewaard gebleven. We moeten aannemen dat de cycloop het schip veroverde en Drimios als gevangene meevoerde. Want kijk hier.’ Kostas sloeg het blad om en ik deinsde even terug. Het perkament krioelde van de droedels en tekeningen. ‘Een veel grover handschrift: dat van de cycloop.’

Ik tuurde naar de tekeningetjes en zag overal afgehakte ledematen en verwrongen gezichten. ‘Gatverdarre. Executies, en hier een hondje met flapoortjes dat wordt verpletterd. Die was vast van Drimios.’

Kostas sloeg het blad om en we zagen nog meer woeste hanenpoten. ‘Maar hier gebeurt het, in week 48. Het is bijna een voorstelling die zich voor onze ogen afspeelt. Zie je deze afgebroken droedel? En zie je dat de wijnvlek uitgerekend op dit folio begint?’

‘Dus?’

‘Ik denk dat onze Drimios op vrijdag 30 november wist te ontsnappen uit zijn cel, dat hij naar de kapiteinshut sloop en de droedelende cycloop met een fles wijn knock-out sloeg.’

‘Goed zo. En toen?’

Kostas betrok. ‘Ik heb geen idee. Er is alleen nog een afspraak voor een grieprik. Zo te zien maakte hij die al in het voorjaar. Ik heb iedere centimeter met een vergrootglas bekeken en het enige wat me nog opviel was dat er twee citaten omcirkeld zijn. De ene is *Zelfs yoghurt bezorgt een erectie, als men –*

Beneden klonk een oorverdovende, krakende dreun en meteen daarna kwam er iemand met twee treden tegelijk de trap op gedonderd. De deur van de studeerkamer knalde open en een man in combatkleren

stormde naar binnen. Toen hij ons verstijfd bij de tafel zag staan, kwam hij tot stilstand.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij. ‘Er werd niet open gedaan dus ik dacht dat u onwel was geworden.’ Toen lichtte zijn gezicht op. ‘Mijn agenda!’ Met grote stappen kwam hij naar de tafel toe. Hij was minstens twee meter en ik zag dat zijn kleren verkreukeld en met bloed bevlekt waren.

Ik was sneller van begrip dan Kostas. ‘U bent Drimios?’

‘Inderdaad. Ik kom voor mijn griepprik.’

Zwijgend wees ik naar de sterrenhemel buiten.

‘O shit,’ zei hij, ‘wat stom van me. Dat krijg je als je je agenda kwijt bent.’

‘Geeft niets,’ zei Kostas, die zich inmiddels hersteld had. ‘U zit er maar een half etmaal naast. Deze agenda hanteert natuurlijk de Oudgriekse jaartelling, en in termen van Olympiades is het nu inderdaad 698.’

‘Sorry dat ik u heb gestoord,’ zei Drimios. Hij pakte de agenda van de tafel. ‘Ik zal uw achterdeur natuurlijk laten herstellen en uw assistente bellen voor een nieuwe afspraak. Een prettige avond nog.’ Voordat Kostas kon uitleggen dat dit geen huisartsenpraktijk meer was, liep Drimios de kamer uit. We hoorden hem de trap af gaan.

We keken elkaar aan. Ik sprong overeind en rende naar de deur.

‘Drimios!’ brulde ik omlaag. ‘Meneer! Hoe liep het nou af met de cycloop?’

Er kwam geen reactie en we renden eensgezind naar het raam. Drimios

kwam net naar buiten, het tuinpad op. Vreemd genoeg leek hij meters lang en straalde hij een zacht licht uit. We zagen hem een klein rechthoekig voorwerp in zijn binnenzak steken. Toen ging hij de brandgang in en was verdwenen.

Naar [Parallele realiteiten](#)

[Home](#)